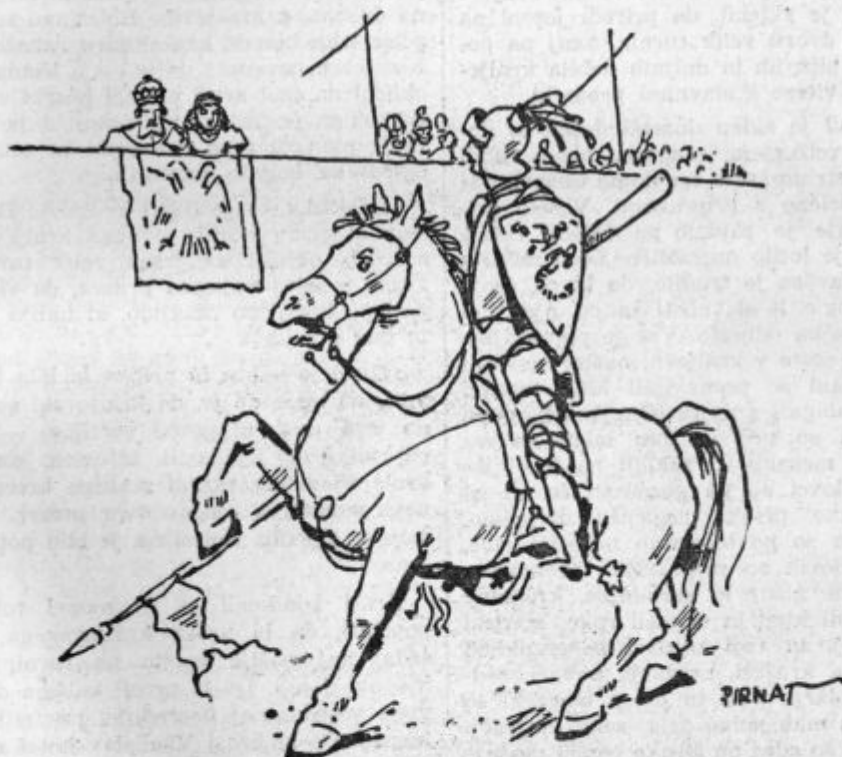

Janez Rožencvet:

Kraljevska kri

Kraljevič je sam odšel v gozd, zakaj odkar so mu bili trgovci toliko lepega in čudovitega povedali o kraljični Zinajdi, je vsak dan tam samote iskal. V gozdu je pa navzlic ukazu kralja Ljudomila še zmerom v grmovju čepela ciganka. Ogletovala je svetel cekin v roki

ti sirota ciganska prerokujem veliko srečo!« — je dejala, ko je planila predenj in se po ciganski navadi polastila njegove roke. Zapazila je pa na kraljevičevi roki prstan, ki ga je pravkar imel njegov oče, ter brž dejala: »O, lepi, zlati kraljevič, prstan, ki ga imaš na

ter premišljevala, kako bi dobila še enega, da bi si napravila uhanе. Pri tem je začutila, da prihaja nekdo po poti. Pogledala je previdno, uzrla zamišljenega kraljeviča ter na mah uganila, kaj mu utegne biti na misli.

»O, lepi moj zlati kraljevič! Daj, da

roki, bo razgrnil pred teboj vso srečo sveta, kadar ga boš dal tisti prelepi kraljični, ki zdajle nanjo misliš!«

Dobro je delo srečno prerokovanje sladki žalosti kraljeviča Boleslava. Tudi on je ciganki podaril cekin, se potem obrnil in krenil nazaj.

»Naj ti sonce sije ponoči in podnevi, naj zrastejo žlahtne rože po potih, kjer boš hodil, naj te blagrujejo vse sirote in vsi kralji!« — je klicala ciganka za njim, dokler jo je mogel slišati. Ko je izginil, je pa sama sebi dejala: »Srečo mora človek prerokovati, če hoče sam srečen biti,« — ter se izgubila iz gozda.

»Res, kadar bom ta prstan podaril njej, ki nanjo noč in dan mislim, bo pred menoj zasijala sreča, kakršne dosihmal še ni bil nihče na svetu deležen!« — si je dejal kraljevič Boleslav.

V prelestnih mislih na neizmerno srečo pa kraljevič ni pomislil na pot do sreče, ki je bila navzlic srečnemu prerokovanju še ravno tako dolga kakor prej.

VII.

Kralj Vladislav se spoznal, da je prišel čas, ko mora svoji hčerki pokazati svet in svetu prelepo kraljično Zinajido, ki je dopolnila leta za možitev. In kraljevski oče je sklenil, da priredi jeseni na svojem dvoru velik turnir, nanj pa povabi iz bližnjih in daljnih dežel kraljeviče in viteze s slavnimi predniki.

Oglasil je sklep domači deželi in domačim velikašem, razposlal sle z vabili na vse strani sveta ter doma ukazal, naj takoj prično s pripravami. Veselo pričakovanje je zaplalo po deželi; tisoče rok se je lotilo najrazličnejšega dela in tisoč glav se je trudilo, da bi po svoje pripomogle k slavnosti in od nje tudi kaj dobička odneslo. Vse je popravljalo pota in ceste v kraljevo mesto, meščani in vaščani so prenavljali hiše, trgovci so se zalagali za najrazličnejšim blagom, mlinarji so noč in dan mleli na vse kamne, mesarji so zaklali najdebelejšo živino, lovci so po gozdovih čuvali za slavnostne prilike najlepšo divjačino, ribiči pa so po tolmunih najtežje ribe. Po gradovih so pripravljali prenočišča za daljne goste in sorodnike, krčmarji po polnili kleti in si meli roke, konjski mešetarji in tuji trgovci so preplavili deželo, a krojači, orožarji, kovači, sedlarji, kolarji, peki in drugi obrtniki so imeli na mah polno dela, zakaj največji skupuhi so zdaj na široko odprli mošnje in celo najskromnejši ljudje so imeli nenadoma sto in sto potreb.

V to vrvenje in pripravljanje so prišli tudi trgovci, ki jih je v drugič za oglednike poslal kraljevič Boleslav. To pot so imeli lahko delo. Brez posebne nevarnosti so se gibali, zakaj kamor so

prišli, so jih žlahtne gospe in gospodične z veseljem sprejemale.

Prav posebno še žlahtne gospodične, ki so sicer vedele, da je sreča slepa, da pa vendar človeka prej zadene, če se ji o pravi priliki malo na pot postavi, ter se ga tudi prej usmili, če je človek lepa, žlahtna gospodična, kakor pa neznahtna, revna deklica.

Te pametne žlahtne gospodične so hotele od oglednikov vse pokupiti, in zvitji trgovci so morali najlepše, kraljični namenjeno blago pred njimi skrivati. Pri kupčevanju so pa veliko izvedeli o kraljični, kajti vse je govorilo o nji, ki ji je bil turnir namenjen. A videli so tudi kraljično samo, ki je vdrugič še raje kupila od njih kakor prvič.

Tako so se trgovci ogledniki zadovoljni vrnili ter sporočili kraljeviču Boleslavu, kar so o kraljični Zinajidi poizvedeli. Prav za prav so mu povedali isto kakor prvič, le z drugimi besedami in še bolj na drobno, a kraljeviču Boleslavu so se zdele njih besede kakor novo razodetje. Ko mu poveda, da je Vladislav oklical na čast svoji prelepi hčerki velik turnir, ga je srce za hip zbolelo, potem se je pa tudi tega razveselil in zaupne oglednike bogato nagradil.

»Pomisli,« — je dejal kraljevič Boleslav svojemu očetu — »naš kraljevski sosed je oklical za jesen velik turnir. Zame je zdaj najlepša prilika, da vidim prelepo kraljično Zinajido, ki nanjo noč in dan mislim!«

»Misel je dobra in prilika bi bila tudi lepa, ali nerodno je, da kraljevski sosed na naš dvor ni poslal vabila,« — je odvrnil kralj Ljudomil žalosten, da je kralj Vladislav zaradi starega brezumnega sovraštva njegov dvor prezrl. Veselje kraljeviča Boleslava je bilo poparjeno.

Kralj Ljudomil se ni mogel toliko ponižati, da bi prosil kraljevskega sosedu, naj pošlje vabilo na turnir še njegovi deželi. Da bi prosil kakega drugega sosedu, naj posreduje, pa tudi ni kazalo. Če bi kralj Vladislav hotel njegovo deželo na turnir povabiti, bi bil že sam po kakem zaupnem kraljevskem posredovalcu povprašal, kako bo vabilo sprejeto.

In tako se je kralj Ljudomil odločil za drugačno pot.

(Dalje.)

Josip Vandot :

Anzelja Kapelica svetega

Sveti Anzelj je bil svetnik, ki ga je materi prinesla ena sama Martuljkova rojenica in ga brez besede položila v pisano zibelko. Mati se je čudila, ker je bila navada, da so prinašale tri rojenice otročiče k hiši. No, mati se ni upala rojenice vprašati, zakaj je sama prinesla svetega Anzelja in kje je pustila svoji tovarišici. Takoj je vedela, da bo sveti Anzelj v življenju nekaj posebnega, vedela pa zato, ker rojenica ni izpregovorila žive besedice, ko je polagala otročiča v zibel. Običaj pa je bil, da so rojenice že ob zibeli prerokovale otroku vso lepo in hudo prihodnost. Ta rojenica pa je položila samo prst na usta in izginila, kakor je prišla.

Sveti Anzelj pa je bil res nekaj posebnega in še malo ni bil podoben drugim otrokom na vasi. Deset dni je štel, pa je že zlezal iz zibelke in je hodil s čvrstimi nogami. Deset mesecev je bil star, pa je že lahko pasel pet ovac na gmajni in jih čuval, da se jim še pes ni upal približati. A ko mu je bilo leto dni, je že pasel krave in je moško hodil pred njimi po njivi, ko je oče oral. Na tistih njivah pa, po katerih je pri oranju hodil sveti Anzelj, je obrodila pšenica tako silno, da se je oče prestrašil in ni vedel, kam bi z bogatim sadežem, ker je bila kašča premajhna.

Svetemu Anzelju ni bilo nikoli treba delati. Če se je hotel oprijeti tega ali onega dela, pa je bilo že opravljeno, ne da bi se ga dotaknil s svojimi rokami. Zato pa je imel dosti časa, a tega časa ni zapravljjal, temveč je hodil v Martuljkove gozdove in nabiral in pripravljajl drva. Napravil pa jih je cele kupe in jih pozimi samotež na saneh vozil v dolino ubogim ljudem, da so lahko vso zimo kurili peč in jim ni bilo treba zmrzavati.

Otroci so se ga bali, ker se jim je zdel svetel Anzelj vse kaj drugega, kot so bili oni sami. Le enkrat so šli z njim v gozd, a nikoli več. Takrat so jih obkolili štirje medvedi, katerih je bilo v tistih časih v Martuljku toliko, kolikor je dandanes krav. Medvedje so brundali otroci vriščali, a sveti Anzelj jim je zagrozil samo s prstom, in medvedje so zbežali, da jih ni bilo nikoli nikjer več.

Radi tega so se otroci zaobljubili, da bodo zgradili visoko na Peči lično kapelico. Pa so res pričeli z delom. Pridno so tri dni nanašali na kup primerno kamenje in ugibali, kako naj zidajo, ko vendar ni nihče med njimi vešč zidanja. Sveti Anzelj jim je prigovarjal in jih tolažil, da pride vse o pravem času, samo zidati naj prično, pa bo vse dobro. Otroci so se mu smejali in pustili vse na cedilu. Drug za drugim so zbežali s Peči in kapelice se še domislili niso. Samo sveti Anzelj je ostal na hribu in tri dni delal pri začetem delu. Četrti dan se je vrnil v vas in pokazal ljudem s prstom na Peč. Glejte — vrh skalnatega hriba je stala bela kapelica z okroglim zvo-

nikom; v zvoniku pa je pozvanjal zvonček tako lepo, da so se celo ptice ustavile v svojem letu, posedle na veje in poslušale, krave pa so poklekovale in molile.

A ljudje so videli kapelico samo tri trenutke. Že se je pogreznila med solnčnimi žarki, ki so se usipali okrog skalovja visoke Peči, a tisti trenutek je izginil med solnčnimi žarki tudi sveti Anzelj in ga ni bilo nikjer več in ga še danes ni od nikoder več. Kapelica pa stoji še danes, dasi je ne vidi nihče, in tudi zvonček še pozvanja, dasi ga ne sliši nihče več. Sveti Anzelj pa še živi nekje v Martuljku, nemara celo pri svoji kapelici ali pa v nji, ker je bil svetnik, ki ga je že materi prinesla ena sama Martuljkova rojenica.

Pred sto leti je preganjal pastirčka Ziljančka hud pes, ki je imel strašne

zobe. Da so strašni, je Ziljanček videl vsakokrat, kadar ga je srečal s svojimi kravami visoko nad Pečjo. Ziljanček pa je bil pogumen in se ni bal vsakega psa, pa naj je imel še tako strašne zobe. S palico ga je odganjal, a pes se ni umaknil in je šel renčé za njim.

»Čakaj me, prismuka!« mu je nekoč Ziljanček zagrozil. »Ulovim te, pa ti napravim tako kot sosedovemu šeku, ki mi nikoli ni dal miru. Prijel sem ga za gobec in za rep in ga zasukal. Trikrat sem mu rep ovil okrog gobca in zategnil. Na, pa je šek milo zacvilil in me je od takrat pustil pri miru. Pa bom tudi pri tebi preizkusil to, in boš videl, da mi boš dal mir.«

Hudi pes je zatulil tako čudno, da so se krave splašile. Visoko so dvignile rep in zbežale v hosto. To pa je Ziljančka razkačilo, da je že hotel skočiti k psu in ga zgrabiti za gobec in rep. A tedaj je pogledal psa bolj natanko in se je prestrašil. Joj, saj to ni bil pes, to je bil velik, velik volk, ki se je pravkar pripravil, da se vrže nanj. Ziljančku je zastala sapa, a že se je obrnil in zbežal proti Peči. Volk pa seveda za njim. Ziljanček je tekel kakor veter, a volk je bil hitrejši. Ziljanček je čutil, da je zver tik za njim in ga zdaj in zdaj pograbl. Obupno se je oziral okrog sebe, da bi zagledal skrito lopo, kamor bi skočil in se potuhnil pred volkom. A lope ni bilo nikjer. Le nekaj belega se je hipoma zasvetilo pred njim in mu je zaprlo pot. Za trenutek je moral postati, da vidi, kaj je tisto belo, ki mu ne pusti naprej.

»Joj, to je kapelica svetega Anzelja,« se domisli in šine skozi odprta vrata, ki se za njim same od sebe zapro, volku tik pred nosom. Ziljanček je stopil dva koraka naprej, a je obstal ves zavzet. Kapelica se je svetila v mili svetlobi, ki je prihajala od treh sveč, gorečih na belem, visokem oltarčku. A pod oltarčkom je zagledal svetega Anzelja, ki mu je migal z roko in se mu prijazno smehljal.

»Oh, glejte saj sveti Anzelj resnično še ni umrl,« se je Ziljanček začudil. »Pa kako naj je umrl, ko je bil vendar svetnik, a svetniki ne umro nikoli. Prav je, da me je volk preganjal, vsaj vidim svetega Anzelja.«

Stopil je k oltarčku in sveti Anzelj mu je segel v roko. »Dobro, da si prišel, Ziljanček,« je rekel. »Veš, že davno sem si želel, da bi prišel živ človek k meni. Sam sem in včasih mi je dolg čas, čeprav sem svetnik. Bog te sprimi, Ziljanček!«

Pastirček mu je krepko stisnil roko. »Pa naj bo, ker si ti, sveti Anzelj,« je odgovoril. »Ostanem pri tebi. Samo to mi povej, kako naj živim v tej sveti kapelici? Tebi je lahko, ker si svetnik, a jaz sem samo ubogi Ziljanček.«

»Ne boj se,« mu je rekel sveti Anzelj. »Lepo bova skupaj živela, ako boš priden, in naučim te vsega, česar ti bo treba za življenje v kapelici. Nemara postaneš še celo svetnik, kakor sem jaz, in ljudje bodo veseli, da imajo v svoji bližini dva svetnika. Le vesel bodi in ostani lepo pri meni. Videl boš, da boš bolj zadovoljen kakor takrat ko si pašel krave po Martuljku in se bal volkov.«

»Pa naj bo, ker si ti, sveti Anzelj,« je dejal Ziljanček še enkrat in je ostal v kapelici.

Ziljanček gotovo še danes živi s svetim Anzeljem v kapelici na Peči, ker se še do danes ni vrnil domov. Nevedni ljudje sicer nekaj govore, da ga je tisti dan, ko je izginil, pograbil volk in ga odnesel Bog ve kam v svoj brlog in ga tam raztrgal. A mi vemo dobro, da živi s svetim Anzeljem svetniško življenje v kapelici, ki je sicer ne vidimo, a jo bomo videli s svetim Anzeljem in Ziljančkom vred, kadar pride čas. Kdaj pa pride tisti čas, ne vemo, lahko ga pa še doživimo, ker smo mladi in nas čaka še marsikaj drugega na svetu, česar niti ne pričakujemo...

Kakor dobljeno, tako izgubljeno

Ruska pravljica.

Pri nekem mlinarju je služil mlad dečko za hlapca.

Nekega dne mu ukaže mlinar, naj strese pšenico v mlinsko omaro, dečko pa je vsul pšenico na mlinski kamen.

Kamen se je zavrtel in raztresel vso pšenico. Ko pride mlinar in vidi raztreseno pšenico na tleh, spodi hlapca.

Hlapec gre na goro zeleno, na gori pa je stal star zapuščen mlin. Ostane v mlinu čez noč. Kar pridejo trije razbojniki, zakurijo ogenj in začno deliti plen.

Prvi pravi:

>Jaz bom skril svoj delež pod prag.

Drugi pravi:

>Jaz ga skrijem pod kolo.

Tretji pa reče:

>Jaz ga bom pa spravil v mlinsko omaro.

Hlapec pa je ležal v mlinski omari, in groza ga prešine pred razbojniki, da bi ga ne našli in ubili.

>Čakaj, jih bom malo postrašil, si misli in zakriči:

>Tovariši, hitro sem! Udri po njih, zmlatimo jih do kosti!

Razbojniki se prestrašijo, popuste vse skupaj in zbeže, kar so jim dale noge. Hlapec pa zleze iz mlinske omare, pobere vse naropano blago in gre domov.

Doma pa reče očetu in materi:

>Vse to sem si v službi prihranil. Oče, pojdiva na sejem pa si kupiva puški, da bova lovca.

Peljeta se v mesto in kupita. Med potoma domov pa reče sin očetu:

>Glejva na vse strani, mogoče naletva na kakega zajca ali lisico.

Pogledata na vse strani, pa nič ni bilo. Potem pa zadremljeta in zaspita.

Kar naenkrat se priženeta od nekod dva volka, raztrgata konja in ga požreta.

Oče se zbudi in udari z bičem, ker je mislil, da ima pred seboj konja in ne volka. Volk pa se je zapletel v komat, trga se in vleče, da potegne voz in za-

čne z njim dirjati. Oče pa ga drži na vajetih. Drugi volk pa je hotel z gobcem potegniti hlapca od zadaj z voza.

Hlapec udari volka z bičem, ki se mu ovije okoli vratu. Tako ni mogel bežati in hlapec je vlekel volka na biču za seboj. Tako je bil en volk spredaj vprežen, drugi pa je tekel lepo za vozom.

»Ha—ha—ha«, se je smejal kmet in valjal po vozu.

»Dobro sva jih dala! Dva volka sva ujela, jutri jih dobro prodava in za denar sezidava novo hišo.«

»Ha—ha—ha, dva volka sta ujeta«, se je krohotal sin.

»Novo hišo bom imel, potem si kupim dva konjička in lepo kočijo, pa se popeljem k carju —«.

Takrat pa poskoči majhen psiček in zalaja. Volk se prestrašita, prvi prekucne voz, da padeta oče in sin na cesto. Volk se iztrga iz komata, sin izpusti bič in oba volka zbežita.

Oče in sin pa ostaneta praznih rok na cesti. Zijata okoli sebe, pa nikjer ni hišice, ne konjiča in ne kočijice.

Ivanovič.

Danilo Gorinšek:

Kdo lovi? ★

Kdo lovi? Ugani pravo.
Hiša naša ima tetko,
tetka naša ima travo,
travica ima pa cvetko.
Cvetka ta ima čebelo,
ta čebela ima želo,
želo pa pri tisti priči
nekoga od nas opiči.
Kogar piči zakriči,
kdor bo kričal, ta lovi!

★ Kdor prešteje soigralce za lov, pokaže ob vsakem povdarjenem zlogu po vrsti na drugega. Na kogar pade zlog »vi« na koncu pesmice, ta lovi.

Danilo Gorinšek:

Majda — perica

Kar pri roki je perila,
Majdica je pritrdila
s kljukami na tenki niti,
ker pač treba je sušiti...
Robci, črni kot hudobci
tam vise: če bi jih gobci
tigrovi bili scefrali,
— ne bi zdaj tako zijali!...
Potlej tam visijo rjune,
ki so že tri leta sune,
ker jih ni perica mala
vsa tri leta nič oprala.
Le čigavo je perilo,
ki se zdaj bo toj sušilo?
Majdino ni! — A njen punček
tak umazan je grdunček!
To je Majdo tak zjezilo,
da še punčko je za krilo
pritrdila na vešava,
kjer za kazej bo binglja!a!

Manko G.:

Jutro

Jutro mlado vstaja, raja
s smehom solnce se pripelje,
z zlatimi rokami rože
po poljanah vseh nastelje.
Že je planil vrisk med njive,
že zavriskal je škrjanček,
ej, pri deklici popival
vse je jutro ta pijanček.
Nežno je objemal dekcle,
vroče ji poljubljal lice
in za doto ji obljubljal
tri poliče je pšenice.
O rdeč, lice zalo
mladi, lepi je nevesti —
radostno je solnce v jutro
plavalo po ti cesti.

Danilo Gorinšek:

Kaj bi?

Le kaj bi s to njivo,
s to njivo varljivo,
če kamen zaženeš,
ko pojdeš orat?...

In kaj bi le s hruško,
krasno debelnško,
če vanjo zagrižeš,
pa gnil ves je sad?...

Pa kaj bi s fantičkom
z vsem zlatim možnjčkom.
če v dušo pogledaš,
— pa srček ni zlat?!...

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matie! Oprosti mi, da Ti nisem mogel takoj odgovoriti, ker sem bil na potovanju. Počitnice preživljam pri teti v Novem Sadu. Novi Sad mi je zelo všeč. Morda bi tudi Tebi ugajal. Vsak dan se gremo kopat v Donavo. Tudi Tebi kopanje ne bi škodovalo. Mogoče bomo šli še v Beograd in na Oplenac. Zelo rad bi videl Oplenac, zadnji dom našega nepozabnega kralja Aleksandra I., in Beograd, kjer živi mladi kralj Peter II. Ko pridem domov Ti bom pa natančneje opisal, kako je bilo na tem potovanju. Lepo Te pozdravlja Tvoj

Zagar Ciril, uč. II. razr. višje nar. šole v Slov. Konjicah

Zaba — regljača. Vzeml 13 cm dolgo in 2 cm široko močno lepenko, zavij jo v kolesček ter oba konca zalepi ali pritrđi z dvema šivoma tako, da dobiš mali obod. Eno odprtino tega oboda prelepi s kožico prašičjega mehurja. Nato vzemi kar moči dolgo konjsko žimo in jo prepogni, da prideta oba konca skupaj.

Skrozi napeto kožico iz prašičjega mehurja potegni žimo in napravi na zunanem delu zanko. Zanko rahlo pritrđi na 20 cm dolgo tenko paličico. Preden pritrđiš zanko na paličico, moraš konec te paličice nadržniti z voskom, da bo kolikor mogoče gladka. Gladka mora biti zato, da se bo zanka čim lažje vrtela. Če boš zdaj gibal paličico v roki, se bo začel obod na žimi vrteti okoli paličice, in tako dobiš glas, ki je prav podoben glasu žabe—regljače (Glej sliko).

Boris Müller, uč. III. razr.
v Bohinjski Bistrici.

Dragi stric Matie! Na uho Ti moram povedati, dragi striček, da zelo rad igram šah. Komaj pa sem se naučil igrati to lepo igro, že mi je šnila v glavo srečna misel. Zakaj si ne bi sam

napravil šaha? Ta misel mi ni dala miru ne podnevi ne ponoči. Lepega dne sem se odločil, da si napravim figure. Blizu našega doma raste lipa in s te lipe sem odlomil debelo vejo. Doma sem vejo razžagal na 5 cm dolge količke. Količke sem z nožem izrezljal in napravil potrebne figure. Toda tako izrezljati 32 količkov, to ni šala! Delal sem dva dni! Potem sem napravil še šahovnico. Izrezljane figure sem pobarval in čez dve uri sem že igral prvo partijo z lastnimi figurami. Seveda pa me je brat, ki je dober šahist, sijajno porazil. Dragi striček, če Ti je drago, pridi, bova odigrala eno partijo. Gotovo Te bom premagal!

Prime Franjo, uč. 2. b razr.
v Celju, drž. real. gimn.

Ljubi Franjo! Še na misel mi ne hođi, da bi Te prišel obiskat, ko mi pa že zdaj obljubljaš, da me boš gotovo premagal! Če bi mi obljubil, da boš prizanesljivo igral, in če bi mi bil z glavo porok, da bom jaz slavni zmagovalc, tedaj bi sedel na prvi vlak in se odpeljal v ponosno mesto celjskih grofov. Da bi se pa pripeljal samo zato, da bi me Ti premagal, tega moje srce ne zmore. Za to, da si sam napravil šahovnico in figure, zaslužiš vso pohvalo in upam, da postaneš kmalu tako dober šahist, kakor sta naša mojstra dr. Milan Vidmar in Vasja Pirc. Krepko Ti stisnem roko in Ti želim obilo uspehov Tvoj

stric Matie

Dragi stric Matie! Naš kraj leži med prijaznimi griči. Na zahodni strani ležijo vinske gorice, ki se imenujejo Zadruga, Oplenk in Okrog s starodavno cerkvijo, posvečeno sv. Barbari, ki nosi letnico 1656. Na severni strani leži vas Kamnje, kjer sem jaz doma. Dalje od naše vasi ležijo vinske gorice Golek, Hom in Sela. Še naprej leži cerkev na Vihru, ki je tudi stara. Na meji občine stojita Mrtvaški in Rtovski hrib. Na vzhodu je več velikih vasi. Na meji občine stoji postaja Mokronog—Bistrica. Na jugu je pa naša postaja Št. Rupert—Rakovnik. Lepo Te pozdravlja

Gorene Franc, uč. IV. razr.
Kamnje 17. p. Št. Rupert

Dragi stric Matie! Mnogo veselja imam s cveticami. Imama svoj vrt, v katerem sem nasadila različne cvetlice: čekinčke, mak, potonke, zončke, nageljne, georgine, pajčolanke in mraznice. Gojim pa tudi take cvetlice, ki rastejo v lončkih. Na primer: bele in rdeče belargonije, nageljne in drugo. Lepo Te pozdravlja

Gorenc Ana, uč. VI. razr.
v Št. Rupertu — Kamnje 17.

Listnica uredništva

Danes smo zaključili natečaj! Tiste Jutrovčke, ki njihovih spisov zaradi pomanjkanja prostora nismo mogli objaviti, prosimo, da se oglasio pri novem natečaju. Imena nagrajencev in razpis novega natečaja objavimo v nedeljo, dne 6. oktobra. Opozorite že zdaj prijatelje in znance na prihodnjo številko.

Rešitev vprašanj „Za bistré glave“

- 1.) Rogaška Slatina.
- 2.) Boč, visok je 978 m.
- 3.) V Savo pri Zidanemmostu.
- 4.) V Donavo.
- 5.) V Savo.
- 6.) »Katekizem s pesmimi«, ki ga je spisal Primož Trubar. Izšla je l. 1551 v Tübingenu.
- 7.) V Zagrebu.
- 8.) Masaryk Tomaž.
- 9.) Roosevelt.
- 10.) Valentin Vodnik.

Rešitev stave

Korle se je namreč pisal za Kralja. Torej Korle Kralj. Ko je govoril o spoprijemu z Evico, ni mislil na dejanski nego na besedni spoprijem, namreč združenje dveh besed, to je obeh imen v eno. Takole: **Kralj — Evica. = Kra-ljevica.**

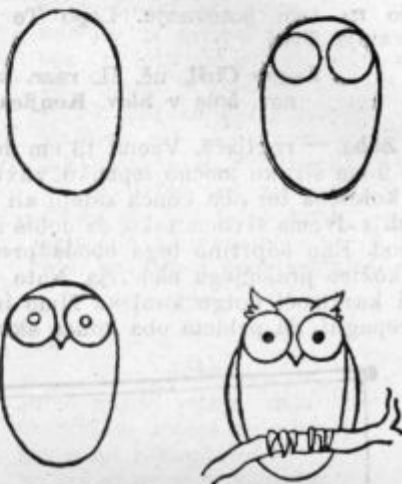

Zlogovnica

a, a, ja, ra, tat, ran, ris, sti, si, ni, go, o,
se, še, ten, be, ku.

Iz zgornjih zlogov sestavi imena dveh živali; ime države, ki se pripravlja na vojno; ime muslimanskega katekizma; hrib; političen zločin; določni števnik. Če pravilno postaviš besede, drugo pod drugo, boš bral v začetnicah in v končnicah ime znamenitega slovenskega zdravilišča.

Kako narišem sovo?

Danilo Gorinšek:

Nosek

Kdo poreče, kdo pokaže,
če se naša punčka zlaže?
Ej, ta grda je nakaza,
punčki vedno sred obraza!
Nikdar se od nje ne gane,
vsikdar le pri njej ostane,
budno na ušesa vleče,
če vse po pravici reče!
Kdo nakaza je? Ej, nosek!
Nosek je mehak, ko vosek,
kadar se je punčka mala
zopet pregrdò zlagala.
Joj, zdaj punčka pa kar laži,
— nosek vedno je na straži!

